

Istun espoolaisen lähiökuppilan nurkkapöydässä ja juon viidettä ehkä kuudetta tuopillista väljehtynyttä olutta, todennäköisesti Karjalaa tai Lapin Kultaa. Mallasjuoma nousee päähäni ja seuraan kuinka vakioasiakkaat metelöivät viereisessä pöydässä. Surkeita sieluja, ajattelen, mutta sitten ymmärrän kuinka itse istun samalla tavalla ja vielä kaiken lisäksi yksin tässä samassa kapakassa maanantai iltana. Kuka minä olen heitä arvostelemaan? Mistä minä tietäisin heidän elämäntarinansa ja sen kuinka kukanenkin heistä on päätnyt tuohon tilaan. Yhden miehen ainakin tiedän, hänellä oli joskus vaimo, lapset ja oma yritys. Firma meni nurin 1990-luvun lamassa, kuppi alkoi maistumaan ja vaimo lähti lasten kanssa kävelemään. Kuulostaa jopa liiankin perinteiseltä suomalaiselta tarinalta. Tarjoilija on ehkä 25-vuotias, erittäin tympääntyneen näköinen, mutta kieltämättä oikein kaunis nuori nainen. Olen nähnyt hänet monesti lähikaupassa yksin ostoksilla, joten hänellä ei varmaankaan ole miestä. Hän ei kuitenkaan ole ihan minun tyyppiäni ja hän näyttää siltä, että jos menisin puhumaan niin hän tappaisi minut hitaasti katseellaan siten, että pallini surkastuisivat samalla. Toisaalta jos minun pitäisi olla selvinpäin, joka päivä tässä samassa kapakassa, näyttäisin varmasti hyvin paljon sitruunan nielleeltä elämänhaluttomalta mieheltä. Ajatukseni katkeaa yhtäkkiä, kun noin 40-45-vuotias pubiruusu tulee pöytääni ja yrittää humalan sammaltamalla äänellään houkutella minua hänen luokseen jatkoille. Tuo nainen on varmasti ollut joskus upea ilmestys, mutta vuosien ryyppääminen kuluttaisi ketä tahansa. Olut oli kertynyt lanteille, hampaat ja hiukset olivat hoitamattomat ja lisäksi hän pukeutui kuin teinityttö, eli hieman liian paljastavasti ikäänsä ja kuntoonsa nähden. Oma rakkauselämäni ei ollut mitenkään kehuttavalla tasolla, kaksi vuoden kahden mittaista parisuhdetta oli takana ja nyt pitkä poikamies jakso johon ei kuulunut juurikaan edes yhden illan juttuja oli verottanut arvostelukykäni naisten suhteen, eli toisin sanoen rimani oli erittäin matalalla jos sitä edes oli. Imaisni tuoppini tyhjäksi, heitin kulahtaneen villakangastakin päälle ja lähdin lähiökuningattaren perään hänen kompuroidessaan ulos pubista. Asunto johon lyhyen kävelymatkan päätteeksi menimme haisi ummehtuneelta tupakalta ja vanhalta viinalta, mutta oli ihme kyllä melko siistissä kunnossa. Nopean vilkaisun jälkeen asunto näytti isolta yksiöltä, jossa yksi ihminen mukavasti pystyi asumaan. Kalusteita oli niukasti, mutta ei liian vähän eikä myöskään liikaa, oikeastaan juuri sopivasti sen kokoiseen asuntoon. Olohuoneessa oli sohva ja nojatuoli sekä sänky alkovissa, TV-taso ilman televisiota ja likainen kulunut matto. Keittiössä oli kahden hengen ruokailuryhmä ja tiskialtaassa muutama pesemätön astia sekä useita tyhjiä viinipulloja. Seuralaiseni tarjosi minulle El Tiempo-nimistä valkoviiniä, mikä yhtään yllättänyt, mutta otin viinin kuitenkin tyytyväisenä vastaan ja join sen parilla kulauksella irvistellen. Nainen, jonka mukaan olin lähtenyt esittäytyi minulle Anitaksi. Anita oli oikein osuva nimi, koska hän näytti aivan Anitaalta. Rupattelimme mukavia ja hän kertoi olevansa Kouvalasta kotoisin, mutta oli nuorena muuttanut Helsinkiin. Hän oli kuitenkin muutama vuosi sitten menettänyt työnsä ja siitä alamäki arvatenkin lähti. Aikamme juteltua ehdotin hienovaraisesti, että jospa siirtyisimme olohuoneen puolelle ja hän ei pistellyt vastaan. Otin Anitaa kädestä kiinni ja suutelin häntä ja hänen huulensa vastasivat kiihkeinä takaisin. Kaaduin sängylle ja teimme sen mitä varten olimme hänen luokseen tulleetkin. Katselin häntä ja hänen väsyneitä kasvojaan. Hän oli oikeastaan aika kaunis, vaikka alkoholismi olikin jättänyt jälkensä ja silmien ympärillä oli syviä juovia, hehkui hänestä silti yhä se nuori villi nainen, joka oli parikymmentä vuotta sitten rohkeasti lähtenyt Helsinkiin etsimään onneaan, sitä löytämättä. Tunsin surua hänen vuokseen, sillä olisihan hänellä vielä monia hyviä vuosia edessään jos joku olisi työntämässä häntä oikeaan suuntaan, mutta ketään ei kiinnostanut. Anita oli sulautunut muiden juoppojen sekaan, eikä kukaan oikeastaan kiinnittänyt häneen enää edes mitään huomiota baarissa. Hän ikään kuin kuului kalustoon. Kello oli neljä aamuyöllä,

pukeuduin hiljaa ja hiippailin ulos. Olo oli kevyt, en katunut mitään, vaikka olinkin maannut niin sanotun pubiruusun kanssa. Miksi sinkkumiehen pitäisi hävetä tekemisiään? Ei miksikään, niinpä sytytin sinisen Pall Mallin ja lähdin hyvillä mielin kotia kohti. Kuka tietää, ehkä me Anitan kanssa vielä kohtaamme surullisessa syksy-yössä ja annamme toisillemme hieman sitä lohtua, jota emme muualta tunnu saavan. Yhtäkkiä taskussani tuntuu kaulahuivi, otan sen käteeni ja haistan sitä. Se tuoksuu naiselta, tuolta samalta naiselta kenen kanssa olin tänä aamuna kävelyllä. Hänen nimensä oli Sanni. Sanni on kunnollinen nuori nainen, joka ei tupakoi eikä käytä alkoholia, hänen pitkä vaalea ponin hännällä ollut tukkansa ja siniset kauniit silmät loivat hänestä oikean Elovena-tytön, sellaisen josta olen aina haaveillut. Hän on vain liian kunnollinen tällaiselle miehelle, ajattelen ja jatkan matkaani kohti kotia. En aio kuitenkaan luovuttaa vielä kyseisen neidon suhteen vaan laitan viestiä heti aamusta, mietin. Todellisuus iskee kuitenkin kovaa vasten kasvoja aamupäivällä. Päässä jyskyttää ja suussa maistuu kissan paska. Tämä tunne on oikeastaan tullut liiankin tutuksi viime aikoina, mietin ja kävelen jääkaapille hakemaan appelsiinimehua. Luojan kiitos ostin sitä eilen. Juon koko litran melkein kerralla, kävelen parvekkeella ja sytytän röökin. On raikas syksyinen ilma ja piristyn kuin itsestään vedettyäni aamuröökin ja paleltuani hetken ulkona. Yhtäkkiä mieleeni muistuu minulle unohtunut kaulahuivi ja sen omistaja, Sanni. Laitan hänelle viestin, että voisimmeko tavata, koska minulla on hänen huivinsa. Myöntävä vastaus tulee nopeasti ja lähden vanhan -96 vuosimallia olevan Toyota Corollani luokse. Kori on helmoista hieman ruostunut ja auto on muutenkin parhaat päivänsä nähnyt, mutta se toimii ja on ollut aina luotettava menopeli. Sanni asuu vähän paremmalla asuinalueella vanhempiansa luona isossa omakotitalossa. Jätän autoni läheisen koulun parkkipaikalle ja jään odottelemaan tupakkaa poltellen. Pian näen Sannin kauniin vartalon lähestyvän iloisena, hän haluaa minua ja kysyy, että lähtisimmekö käymään kahvilla jossakin ja sehän luonnollisesti sopii minulle paremmin kuin hyvin ja niinpä lähdemme vanhalla, mutta uskollisella Corollalla ajamaan kohti läheistä kahvilaa. Tapaaminen ei kuitenkaan suju odottamallani tavalla. Sanni kertoo, ettei halua olla kanssani kuin ystävä, vaikka meillä synkkaakin hyvin niin elämäntapamme ovat hyvin erilaiset. Korvissani humisee, vien hänet samalle parkkipaikalle, josta olimme lähteneet, ajan kotiin ja rintaani ahdistaa ja tuntuu kuin olisin tyhjiössä. Syvä pettymys pyörii mielessäni, kun aukasen Koffin tölkin ja selailen televisio kanavia. Aikani tuijotettua TV:tä, kampaan hiukseni, pesen hampaani ja kasvoni, heitän takin niskaan ja lähden lähipubiin tappamaan aikaa ja näkemään ystäviäni. Se on lähiöelämää, johon Sanni ei olisi koskaan sopeutunut. Minun olisi pitänyt muuttua, mutta en usko, että olisin koskaan sopeutunut hienolle asuinalueelle suomenruotsalaisten ja muiden keskivertoa parempien ihmisten sekaan. Olinhan koko ikäni asunut lähiössä ja viime vuosien varrella olin alkanut viihtymään läheisissä kuppiloissa. Siellä tapasin ihmisiä, jotka eivät tuominneet ketään eivätkä pyytäneet ketään muuttumaan.